

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

ΤΟΥ

ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ.

Οἶνος δὲ θυγατοῖσι Θεῶν πᾶρα δῶρον ἀριστον,
Ἄγλαδ, ω̄ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν ἀαιδαί,
Πάντες δ' ὄρχηθμοι, πᾶσαι δ' ἔραται φιλότυτες.
Πάσας δ' ἐκ κρυδίης ἀνδρῶν ἀλαπάζει ἀνίας.

(Πανύασις Ἀλικαρνασσεύς.)

Ἄγιο ἔλειψε ὁ χάρος, μὲ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι,
Ἄγιο ἔλειψε ἀδέλφια! νὰ μὲ κόψῃ σὰ ρεπάνι.
Ἄν ὁ Βάχχος ἦθε λειψει, τώρα μ' ἔτρωε τὸ χῶμα.
Πλὴν ἡ θεία Πρόνοιά του, μιὰ νυκτὶα κοντὰ 'ς τὸ στρῶμα
Κρασὶ νόστιμο γεμάτα, μοῦ ἀράδιασε βαρέλια.
— Ξύπνα, πίνε, μοῦ φωνάζει, κι' ὅλ' ἀνθήσανε τ' ἀμπέλια.

Πίνε φίλε τὸ κρασί.
Ξύπνα, ὃδες, ποτάμι τρέχει τὸ κρασί μὲς τὸ Νησί.

Ἐξυπνῶ ... Τὰ μάτια τρίβω ... Ἀπ' τὴν κλίνη μου πηδάω.
Συνταγαῖς; καὶ ὅλα τἄλλα, γχατρικά μου τὰ πετάω.
Καὶ ποτήρ' εύθυνς ἀρπάζω, τὰ γεμίζω, τὰ στραγγίζω.
Κ' ἡ ἀρόβωστη φεύγει, πάει, δὲ γυρίζει πλιὸ ἐλπίζω.
Κ' ἐνθουσιασμένος τώρα, ἀδελφάκια μου φωνάζω
Ζήτ' ὁ Βάχχος! Ζήτω! Ζήτω! χάρο πλέον δέν τρομάζω.

Ἐχω λιονταριοῦ καρδιὰ,
Όταν πίνω τὸ κρασάκι, δὲ φοβοῦμ' οὔτε σκλαβιά.

Τί γὰρ φοβηθῶ ἀδέλφια, ποὺ σᾶς βλέπω κρασιά
Μέ κανάταις ω̄ ποτηριά, σὰ λεβέντες φορτωμένοις Κεντρικής Βιβλιοθήκης
Μουσείο Λιθογραφίου

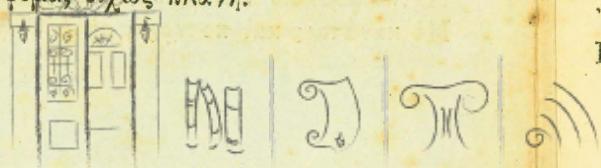
Τί νὰ φοβηθῶ, ποῦ δλοι, πτωχοὶ, πλούσιοι, νέοι, γέροι,
Τὸ βαστᾶτε τὸ ποτῆρι, μ' ἀδόλο κρασὶ 'ς τὸ χέρι;
— Ἀν κανεῖς σας τὸ νερώσῃ, θεῖος κεραυνὸς νὰ πέσῃ,
Σ' τὴν κορφὴ τοῦ κεφαλοῦ του, νὰ τὸν σχίσῃ μὲς τὴν μέση!
 Ἄδολο καὶ καθαρὸ,
Πίνετε το, κ' ἔτσι πᾶμε, δλοι ἵσα τὸ χορό.

Τραγουδᾶτε παληκάρχα! Νά. Ή ἀνοιξι μυρίζει.
Τι χαρά! Σ' τὰ χορταράκια τὸ ποτῆρι νὰ γυρίζῃ!
Εἰς ὑγείαν μας ἀδέλφια! — Φέρτε μου καὶ ματαπίνω
"Οπου μ' εὔρη, κι' θεν τόθρω, τὸ κρασάκι δὲν τ' ἀφίνω.
Πίνετε. — Γιάτ' ἀν νοήσω, ἔναν **Κρασολειποτάκτη**,
Κρασοκέραυνο τοῦ ρίχνω, καὶ τὸν κάνω μὲ μῆδας στάκτη,
 Τραγουδᾶτε λὰ, λὰ, λά.
Τὸ μυαλό σας 'ς τὸ κρασάκι, κ' ἔγνοιασας γιὰ στρογγυλά.

Σ' τὸ κρασὶ καὶ 'ς τὸ ποτῆρι, δποζος ἔχη τὴν ἐλπίδα,
Εἰς αὐτὸν ἐγὼ ἐλπίζω, πῶς πονεὶ γιὰ τὴν Πατρίδα.
Πανευφρόσυνο κρασὶ μου! Τὶ θαυματουργίαις κάνεις!
Τοὺς ἔχθρούς, εἰς τάξιν φίλων, μ' ἔνα πή, εὐθὺς τοὺς βάνεις.
Σ' τοὺς τυφλούς, σὺ εἶσαι μάτηα. **Κουτσούς**, κάνεις νὰ χορεύουν,
Ἐκατοχρονίταις κάνεις, ὑπανδρείαις νὰ γυρεύουν,
 Τοὺς ἀδύνατους, θερζά,
Καὶ τοὺς σκλάβους νὰ φωνάζουν, χαῖρ' Ἐλλὰς κ' ἐλευθεριά!

Οὗτ' δ Χάρος δὲν νικάει, δύναμί σου τὴ μεγάλη,
Ἄλλὰ φεύγει κελὸν ποῦ πίνει, καὶ τὸν μέγαν **Βάχχον** ψάλλει.
Διὰ τοῦτ' ἀδέλφια πλέον, μέτρα αὐστηρὰ ἐπῆρα,
Νά μαι πάντα φορτωμένος, τὴν κανάτα καὶ τὴ λύρα.
Καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ ψάλλω, καὶ νὰ ψάλλω καὶ νὰ πίνω
Καὶ πιστὸς σὰ **Πιζοσπάστης**, εἰς τὸ ψάλλε, πή νὰ μείνω
 Καὶ νὰ τραγουδῶ λὰ, λὰ,
Τὸ κρασὶ μου δὲν ἀλλάζω, γιὰ νὰ πάρω στρογγυλά.

Γιὰ κρασάκι: Δόξαις, πλούτη, δὲν μὲ μέλλει, ἀς χαθοῦγε!
Ἐπαγγέλματα δὲν θέλω, σταν τὸ κρασὶ κτυποῦνε.
Ο πιστὸς **Κρασοπατέρας**, ὅ τι λέη, θὲ νὰ κάνη
Ἄδολο θάγ' τὸ τραβάη, δίχως φέμα, δίχως πλάγη.

"Οποιος ὅμως τὸ δολώσῃ, αὐτὸς εἶναι ἀποστάτης,
Εἰν' προδότης τῆς Πατρίδος, εἶναι φευδοριζοσπάστης,
 Εἶναι Τοῦρκος φανερός.
Καὶ τοὺς Τούρκους τοὺς μισάει **Βάχχος** μου ὁ τρομερός.

Νά. Ἐτέλειωσ' ὁ **Φλεβάρις**, καὶ δ **Μάρτιος** ἀρχίζει:
Ἐτελείωσε ὁ μῆνας ὁ κουτσός ποῦ μᾶς φοβίζει.
Ἀνοιξις ἀδέλφια! πήέτε! δ καθ' ἔνας ἄς τραβάη,
Ἀνοιξις ἀδέλφια! πήέτε! κι' δ χειμῶνας πλέον πάει.
Ἀν κανένα βουνὸς χιόνι, 'ς τὴν κορφούλα του βασταίνη,
Τῆς ἀνοιξεως ὁ ἥλιος, σὲ νερὸ τὸ καταστάνει.

 Καὶ τὰ τόσα μας κρασὶ,
Μᾶς θερμαίνουνε, ἀ γένη, καὶ τὸ **Μάρτι** χιονισμά.

Φέρτ' ἐδῶ κρασὶ.—Καὶ δ **Βάχχος** θὲ νὰ σιάσῃ ταῖς δουλειαῖς μας
Καθώς. ἔσχασε κ' ἔτούταις ταῖς μεγάλαις ἐκλογαῖς μας.
Νομοθέταις! Σ' τὸ κρασὶ μου νὰ χρωστᾶτε δλοι χάρι.
Ἀν αὐτὸ ηθελε λείψει, δὲν ἐκόβετε ποδάρι.
Μὰ τὸ **Βάχχο**, δὲν γελάω!—Τὸ κρασὶ σταν ψηφίζῃ,
Κάνει τὸ Λαὸ νὰ λέη:—Θέλω ἀγθρωπὸ νὰ τσούζῃ,
 Καὶ νὰ τσούζῃ καὶ τρανά,
Γιὰ νὰ γιατρευτ' ἡ Πατρίδα, ἀπ' τὰ τόσα της δεινά.

Νομοθέταις! Μὴ σᾶς λείψῃ ἀπ' τὸ χέρι τὸ ποτῆρι.
Καὶ προσέξετε, μὴ δόλος πέσῃ μέσα γιὰ χατῆρι.
Τ' ἀσπρογάλαξ' ἔνδυμά σας, θὲ νὰ φέξῃ 'ς τὸ σκοτάδι,
Ἀν προσέξετε μὴ χέρι ἐχθρικὸ, σᾶς ρίξῃ λάδι.
Νομοθέταις! Φυλαχθῆτε, μὴν πιαστήτε 'ς τὴν παγίδα,
Π' ἀλυσόδενε ώς τώρα, τὴ φιλτάτη μας **Πατρίδα!**
 —Τὰν, λοιπόν, ἡ ἐπὶ τάν.
Τὸ κρασὶ ἐμπρός.—Μὴ κάμη δ, τι θέλη ὁ **Σατάν**.

Ἀφεντάδες δύο—Ἐνας ὅποι πίνει, δὲ δουλεύει,
Ἐπειδὴ ὁ μέγας **Βάχχος**, τρομερὰ τονὲ παιδεύει.
Νομοθέταις! Μάθετέ το, πῶς τοῦ **Σατανᾶ** οἱ δοῦλοι.
Μ' ἔνα κτύπημα τοῦ **Βάχχου**, ἔπεσαν 'ς τὸν ἄδη οὖλοι.
Ω μαγευτικὸ κρασὶ μου! Ἀν σὲ ὕβρισαν οἱ ξένοι.
Εἰς αὐτούς Αἰσχύνα κ' ὕβρις—Εἰς ἔσε. Ή δόξα μένει..

Ναὶ μαγευτικὸν κρασί.

“Αν ξυνάς καὶ κάπου—κάπου, φταῖνε ἀλλοι, κι’ ὅχι ἐσύ.

“Οσοι Νομοθέταις πίνουν, ἃς θυμῶντ’ αὐτὸν τὸ θαῦμα
Ηόκαμε προκτές δὲ Βάκχος, τοσ’ ἐκλογῆς τὸ μέγα δρᾶμα.
“Α! κρασί μου, πόση εἶναι δύναμί σου ἡ μεγάλη!
“Η σκιά σου, καὶ τὴν αἴρα, εἰσὲ στάρι μεταβάλλει . . .
“Ο μεγάλος ποταμός σου, ἔτοι φθάσ’ εἰς πεδιάδα,
“Ανθη, χόρτ, ἀγκάθια, δῆλα, τὰ σκεπάζει τὴν ἀράδα.
“Α! κρασί θαυματουργό.

“Εχω λπίδες νὰ μὲ κάμης καμιὰ μέρα ὑπουργό.

Τι ιδέαις δταν πίνω, τὸ κρασί μοῦ κατεβάζει!
Μὰ τὸ Βάκχο, Νομοθέταις, τ’ ὄνομά σας δὲν μὲ σκιάζει.
Ξεύρετε γρατί; — Διότι, ὁ καθείς σας τὸ τραβάει.
Δὲν ἐμάντεψα; — Ποὺς, ὅχι, νὰ εἰπῃ ἀποτολμάει;
“Οποιον μάθω πῶς δὲν πίνει, καὶ δὲν ψάλλει τὴν Ἑλλάδα.
Μὰ τὸ Βάκχο τοῦ ξεσχίζω, καὶ καπέλο, καὶ βελάδα.
Τὸν κτυπῶ. Δὲ μοῦ πονεῖ.
“Οποιον μάθω, πῶς Ἑλλάδα, καὶ κρασάκι δὲν ὑμνεῖ.

“Μ’ ἀγαπᾶτε Νομοθέταις; — Πίνετε καὶ τραγουδᾶτε.
Μὲ τὸ πξὲ μὲ τὸ τραγοῦδι, κάθε Σατανᾶ νικᾶτε.
Δὲ θυμᾶστε τὸ κρασί μου, ὅπου χίλιαις δόξαις νάχη,
Πόσαις μύριαις φουστανέλαις, ἐσπειρε σὲ κάθε ράχη;
Δὲ θυμᾶστε πῶς δὲ Κλέφτης, λιονταρόκαρδος ἐβγῆκε;
Δὲ θυμᾶστε μὲς τὰ μοῦτρα, τοῦ Πασᾶ Κιουταχῆ τ’ εἶπε;
— Θέλω, εἶπε, ’λευθεριά

Εἶναι ἀνομο δ Τούρκος, νὰ πατῇ μὲς τὸ Μωριά.

“Άν μ’ ἀκοῦστε Νομοθέταις, τὸ κρασί μου καὶ τὸ πιῆτε,
Η Πατρίδα μ’ ἔνα νεῦμα, τρέχει δπου κι’ ἀν τῆς πῆτε.
Νὰ σᾶς πῶ ἔνα τραγοῦδι, ποῦ ’π δ Βάκχος μιὰν ἡμέρα;
— Μὲ τὴ Μάνα θὲ νὰ ζοῦνε, τ’ ἀρφανὰ ἀπὸ πατέρα.
Θέλετε νὰ σᾶς πῶ κι’ ἀλλο; — Σὰ ’μιλεῖς καὶ δὲ σ’ ἀκοῦνε,
Πάντεχε, πῶς δὲ φύγης, ἀπ’ τὴ μύτη σὲ τραβοῦνε.

Νομοθέταις! Τὸ κρασί.

“Άν τιμήσετε, θὰ ἥσθε σὰ θεστ μὲς τὸ Νησί.

Τὸ τιμᾶτε, ἔτος ἐλπίζω! Εἰσθε ὑποχρεωμένοι.

Εἰσθε Ἐλληνες! Καὶ πάντα πρέπει νάσθε κρασωμένοι.
Πίνετε, γιὰ νὰ βαστᾶτε, τοῦ λαοῦ μας τὴν ἐλπίδα,
Ποῦ φωνάζη, πῶς θὰ σώσῃ τὸ κρασί μας τὴν Πατρίδα.
Τὶ Κρασί! — “Α δὲ χαλάση. Τὶ κρασί! — “Οποιος τὸ πίνει,
Γιὰ μιὰ στάλα: Θέσεις, δόξαις καὶ φιλίαις παραδίνει.

Χαριτόβρυτο κρασί!

“Αν ἐσύ ηθε μοῦ λείψης, ημουν τώρα ’ς τὸ Νησί;

Νομοθέταις! Ποίαν δόξαν ὁ λαὸς σᾶς ἐτοιμάζει

“Οταν μάθη, πῶς τὸν Βάκχον ὁ καθείς σας ἐκθειάζει!
Τὶ χαρά, ’ς τὸ Νομοθέτη, νάναι τοῦ λαοῦ Πατέρας!
Σ’ τὸ λαό, τὶ ήδον’ εἶναι, νὰ ἴδῃ φῶς λαμπρῆς ἡμέρας!
Τὶ φαρμάκι καταπίνει, δ τουρκόφιλος ἐχθρός μας,
Ἐλληνόκαρδον νὰ βλέπῃ κάθε ἀντιπρόσωπόν μας!

Τὶ χαρά! — Τὶ ήδονή!

“Οταν κάμ’ δ ρίζοσπάστης, σσα λέη καὶ φρονή.

Νομοθέταις! ποία δόξα εἶναι ’ς τὸν Κρασοπατέρα,
“Οταν στρέψετε μὲ δάρναις ’ς τὴν Πατρίδα μιὰν ἡμέρα!
Θὰ τὸν ιδῆτε. μιὰ κανάτα νὰ βαστάη ’ς τὸ κεφάλι,
Καὶ τὴ λύρα του ’ς τὸ χέρι, τοὺς θριάμβους σας νὰ ψάλλῃ
Τὶ χαρά! Τὴ σκουριασμένη λύρα μου, νὰ τὴν ξεστρίσω!
Τὶ βρονταῖς θὰ ροβολοῦνε, ἀπὸ τὸ χοντρό της ίσο,

Αστραφαῖς καὶ κεραυνοί,

Καὶ νὰ πέσουν εἰς ἐκείνον, ποῦ τὸν Βάκχον δὲν ὑμνεῖ!

‘Εγὼ παύω Νομοθέταις! — Μόν’ ἀν ίσως μ’ ἀγαπᾶτε
Πίνετε καθὼς σᾶς εἶπα, πίνετε καὶ τραγουδᾶτε.

Κι’ ἀν δὲν θέλειη ἡ φωνή σας, τὸ αὐτὶ τοῦ Αρμοστῆ μας
Τοῦτ’ ἀς ἥναι γιὰ τιμή σας, τοῦτ’ ἀς ἥναι γιὰ τιμή μας!
Σᾶς ὄρχιζω σ’ τὴν Πατρίδα, ’ς τὴν ὀρθόδοξη θρησκεία,
Νὰ θυμᾶστε ποιὰ θὰ ἥναι, ἡ καλὴ Κρασονομία,

Καὶ μ’ ἐλληνικὴ φωνή,

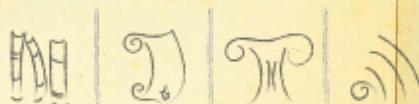
Νὰ στηρίξετ’ δ, τι θέλη, η Πατρίς κι’ δ, τι φρονή.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εύγνωμονοῦντες ὑπερβαλλόντως εἰς τοὺς Κυρίους Ὀμογενεῖς συνδρόμητάς μας, οἵτινες μᾶς ἐμψύχωσαν πραγματικῶς νὰ ἔξακολουθήσωμεν τὸ ἔργον τὸ δόποιον ἐπεχειρίσθημεν, εἴ- μεθα εὐέλπιδες δὴ δὲν θέλουν παραβλέψει καὶ τὴν ὅσον οὕπω ἐκδοθησομένην εἰκόνα τοῦ γέροντος τοῦ Μεσαιώνος, καὶ τοῦ νέου τῶν 1850, βοηθοῦντές μας εἰς τὴν ἐκδοσίν της.

Ο ἀφοσιωμένος φίλος σας
I. A. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΑΙΓΑΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΕ

Τ

ΙΑΚΩΒΑΓΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ ΙΙ 2. Φ 2. 0019